

Szocialista országok szovjet baráti társaságainak tanácskozása

Szerdán, a Magyar Tudományos Akadémia Országos Akadémiájában — a Magyar-Szovjet Baráti Társaság rendezésében — megkezdődött a szocialista országok szovjet baráti társaságainak nemzetközi tanácskozása.

A kétnapos eszmecsere részét vesz a Szovjet Baráti Társaságok Szövetsége, a Bolgár-Szovjet Barátság Össznépi Bizottsága, a Csehszlovák-Szovjet Baráti Szövetség, a Lengyel-Szovjet Baráti Társaság, a Mongol-Szovjet Baráti Társaság, a Német-Szovjet Baráti Társaság és a Magyar-Szovjet Baráti Társaság küldöttsége.

Apró Antal, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, az MSZBT elnöke köszöntötte a meghívottakat, akiknek soraiban ott volt Győri Imre, az MSZMP KB titkára is. Ezután Pujá Frigyes külügyminiszter tartott előadást „A Szovjetunió békepolitikája” címmel. Dr. Pozsgay Imre, kulturális miniszterhelyettes „A szocialista hazafiság és a proletár internacionalizmus kitérőjének alapja: barátságunk továbbfejlesztése a Szovjetunióval” címmel szólalt fel.

A tanácskozáson hazai közéleti személyiségek, politikusok, a társadalmi élet különböző területein tevékenykedő szakemberek szöveget hozták a két előadás témaköréhez. Felszólaltak a részt vevő szocialista országok szovjet baráti társaságainak küldöttségvezetői is, s beszámoltak arról, hogy országuk baráti társasága hogyan segíti elő a szocialista hazafiság és a proletár internacionalizmus teljesebbé válását.

Országgyűlési bizottságok ülése

Tegnap ülést tartott az országgyűlés jogi, igazgatási és igazságügyi bizottsága meghallgatta és megvitatta azt a tájékoztatót, amelyet dr. Kórom Mihály igazságügy-miniszter tartott a jogalkotás időszerű tennivalóiról.

Ami a téma hátterét illeti: társadalmi, gazdasági, po-

Komszomol-küldöttség Vásárhelyen

Tegnap a kora délutáni órákban a leningrádi Komszomol-bizottság tagjából álló, ötven tagú küldöttség látogatott Vásárhelyre. A kedves vendégeket az Ifjúsági Házban a város politikai, állami és társadalmi szerveinek vezetői fogadták.

A leningrádi fiatalok ezután városnézésre indultak, este pedig a HÖDIKÖT, illetve a METRIPOND ifjúsági klubjában ismerkedtek, barátkoztak a két nagyüzem KISZ-eseivel. A küldöttség ezután Szegedre utazott.

Védőoltás — közömbösség ellen

Látja az orrát barátunk. Egy ideig azon búsult, hogy annyi a gondja, nehézsége, mint fűszál a réten, aztán meg az bántotta, de nagyon, hogy senki nem kérdezte, mi baja van. Igaz, a felét se mondaná el. Nekem elpanaszolja, hogy munkahelyén gyűlt meg a baja, s még csak nem is azért, mert nem dolgozott (az előbb eltűnének — vélelmezik), hanem azért néznek rá ferde szemmel, mert főnökei szerint azért újít, javasol, úgymond buzgólkodik, hogy mielőbb elrejusson — talán éppen az ő helyükre. Másnak meg esetleg a dolgok másik felét mondaná el. Hogy tönkremegy a házassága, folyton zsörtölődik az asszony, mert keveset van otthon, s akkor is a munkahelyi problémákon rágódik.

„Nem érdemes, öregem, semmit se csinálni. A dolgok anélkül is mennek, ha nem töröm magam, jobban meg akkor se mennek, ha én vagyok az a bizonyos korai fecske, amelyik nyarat akar csinálni. Legyek olyan, mint mások? Harácsoljak, fussak a magam kis ügyei, dolgai után, aztán jó éjszakát, aludjék mindenki, ahogy tud? Ezt persze rosszkedvemben mondom. Talán még nem váltam mégsem közömbössé?”

Valóban annyira nem törődünk egymással, hogy közömbössé válhatunk az emberek, hogy a „mindegy, csináljatok nélkülem!” nulla fökre jutnak egykor lelkes, sokat akaró emberek is? S mert nemegyszer tapasztalható ilyen kommunisztán is, nem kell-e felvetni, hogy bennünket nemcsak a közös céljaink, sikereink és örömeink, de ugyanennyire közös gondjaink is, meg kudaraink is összekovácsolnak?

Vannak életünknek mélypontjai, hullámvölgyei, magunkkal hordozzuk kifeladásainkat is. Van, amikor érvek nélkül állunk kérdések keresztjében, s nem hogy erősödni, többet tudni akarnánk, elintézzük egy nemtörődöm kezlegyintéssel méltatlan feleletünket. Meghátrálunk feleletek és feladatok elől. Nemegyszer azért, mert minden cselekedetre, munkánkra tapsot várunk, s nem mindig jön be a taps. Igen, sokszor a megérdemelt taps se.

De miért tudunk olyan könnyen elfáradni, hogyan tudunk olyan egyszerűen háttérbevonni a tegnapi lelkesedésünket — s miért hagyjuk, hogy mások is ezt tegyék? Mert nemcsak műlelkesezők és munkájukat magamutogatók jól végzők

esnek a közöny áldozatává, érdemes ezt mérlegelni.

Még mindig akadnak olyan emberek, akik maguk megbecsülését kizárólag abban mérik, mit kapnak ők elismerésként. Akik nem annak örülnek, hogy az a ház, vagy az a gép, mondjuk, amit a kollektíva elkészített, jó és sok ember véleménye szerint jó, hanem azt szeretnék nyilatkozatban látni, hogy a házban a tapéta a legjobb, vagy a csapágy a gépben — szóval, amit ők csináltak. Mindannyiunk munkája egy-egy alkotó eleme a nagy egésznek, örülnünk kellene hát, hogy a részeket is ki-ki a leggyengébben szeretné elvégezni, megcsinálni. Örülnünk is neki, ha kellő szerénységgel és természetességgel dolgozna mindenki jól — nem pedig külön elismerésért. Es orrunk alá számlát tartva.

Vagyis hát: igaz lenne akkor, hogy oka van barátunknak, s még oly sok embernek a meghasonlásra, hiszen munkakedvénnek, az átlagnál többet akarásának jutalma az a gyanakvás lett, amelyet főnökei részéről kap? Ehhez persze elfogulatlanabb képet kellene festeni főnökségéről. Mert vannak, akiket saját lustaságukra, alkalmatlanságukra figyelmeztet, következképpen irritál munkatársaik ötletelméza; de igaz, ami igaz: sokan meg a látszatra önzetlenül végzett munkáért pozícióelőnyt, gyorsabb előrehaladást akarnak biztosítani maguknak. Mindkettőt egyformán kell megítélnünk, sőt: elítélnünk.

A pártoknak, a pártszervezeteknek kell megadni a mércét ezekben a kérdésekben is. Elsősorban azzal persze, hogy saját soraikban nem tűrik a hasonló hibákat, hogy egymást megóvják azoktól az életfelfogásbeli és jellembeli torzulásoktól, amelyek ellen fellelenni kommunista kötelesség. A világ dolgaitól elfordulni azért is lehet, mert individualista módon él valaki, harácsol, külön járja a tolasodás útját, meg azért is, mert jószándékú munkájában nem látja az eredményeket. S ez utóbbiak közömbössé válása még nagyobb veszteség. Figyelni rájuk, megállítani őket, kötelesség. S hogyan lehet? Pontos recept aligha van, de emberre szabott adagokban, tapintatosan elkészített gyógyszer igen. Ez pedig: törődés egymással.

Legjobb megelőző módon, védőoltásként „beadni”.

Szöke Mária

Fehér-tó forintjai

Halonuzas

Moinár József fevételei

Válogatják és mérik a halakat

Az őszi nemcsak színeiben gazdag, hanem forintokban is kínálja kincsét a szegedi tájban, s ilyenkorra már betakarítódik a szőlő, fűszerpaprika, gyümölcsös, földben pihen jövő évi kenyérünk magja. A szövetkezeti, állami gazdasági táblákon járnak még a traktorok, halad a mélyszántás, Fehér-tón is nap mint nap kínál munkát „Halország”. A Szegedi Állami Gazdaság fehér-tó keletében az őszi halászás október elején kezdődött meg, a korábbi évekhez hasonlóan. Ez a nagy munka november végéig tart.

Becsei Attila 18 fős brigádja naponta 200 mázsa halat fog ki. Külföldi piacokra kevés hal utazik Fehér-tóról. Az idej haltermés kö-

zeps. Az őszi halászával kézzel a tére is, a tenyészhalakat, az ivadékokat a teletetőkbe rakják át, ahol átveszelik a hideg hónapokat. A tervek szerint a teletetőkbe 80 vagon hal kerül.

A Szegedi Állami Gazdaság az egyik legkedvezőtlenebbül tagolt állami gazdaság. Két járás területén fekszik, és földjei 12 község határában terülnek el. Átstervezések során különböző adottságú gazdaságokból alakult ki a mostani állami birtok, sok évi hagyományra vezethető vissza a haltenyésztés, amely nemcsak népgazdasági igényt elégít ki, segít Szeged város ellátásában, de a nyereség előállításában is nagy szerepet játszik.

litikai viszonyaink fejlesztéséhez több új szabályt kell alkotnunk jogi területen. Az állami tulajdon hatóságosabb védelmét szolgálja majd a vállalati törvény, a személyi tulajdonát pedig a társasházról és a lakásszövetkezetekről készülő jogszabály. Felülvizsgálják az ingatlanok kisajátításának szabályait. Hatásosabban kell fellépni a harácsolás ellen, meg kell akadályozni, hogy az egyéni és a csoportérdek a társadalmi érdek rovására érvényesüljön: szükség van az ellenőrzés új szabályozására.

Az állampolgároknak a közügyekben való részvételét segíti majd a panaszokról és a közérdekű bejelentésekről, valamint a társadalmi bíróságokról — az új igényeknek megfelelően — megalkotandó jogszabály.

Szerdán délelőtt a Parlamentben ülést tartott az országgyűlés mezőgazdasági bizottsága.

A képviselők — a mezőgazdasági tárca előterjesztésében — a mezőgazdasági termelés hatékonyságának növeléséről tanácskoztak. Az ülést elhangzott: mezőgazdaságunk eredményei különösen azért jelentősek, mert az ágazatban dolgozó aktív keresők száma 1960—1974. között 40 százalékkal csökkent. A mezőgazdasági termelés hatékonysága a népgazdasági átlagnál kedvezőbben alakult.

A bizottság véleménye egybevágott a minisztérium álláspontjával: kulcsfontosságú feladat a beruházások kivitelezési idejének csökkentése, a meglévő állomások maximális kihasználása, a technikai színvonal gyorsabb ütemű korszerűsítése, a munkaerőforrások jobb kihasználása, a munkaszervezés javulása.

Befejeződött az Orvos-Egészségügyi Dolgozók Szakszervezetének kongresszusa

Az orvostársadalom előtt álló feladatok megvitatásával az EDOSZ-székházban folytatta és befejezte munkáját tegnap az Orvos-Egészségügyi Dolgozók Szakszervezetének VII. kongresszusa.

A felszólalások azt mutatták, hogy a küldöttek nagy felelősséget éreznek az egészségügyi fejlesztése iránt. A vitában gyakran szerepelt egyebek között a régi, elhanyagolt kórházak felülvizsgálatának korszerűsítésének kérdése. Számosan adtak hangot annak a meggyőződésüknek, a szakszervezetnek is szorgalmaznia kellene, hogy etikai kódexben foglalják össze azokat a követelményeket, amelyek-

Néhány udvariasan megfogalmazott sort olvashatott a megye valamennyi építőipari és tervező vállalatának, szövetkezetének vezetője a meghívón, amely az Építésügyi Tájékoztatói Központ értekezletére invitálta őket: „...Kérjük, hogy az értekezleten véleményének, tapasztalatának közlésével a műszaki információs rendszer fejlesztésének ügyét szíveskedjék elősegíteni!”

Tegnap, szerdán délelőtt azonban, ennek ellenére, csupán annyi érdeklődő je-

lent meg a Technika Házában, hogy az előre jelzett értekezlet végül is szűk beszállítással „vedlett”.

Bozsó Ferenc, a Bács-Kiskun megyei Tervező Vállalat igazgatója megnyitotta a hangszülőzött, mennyire fontos az egész építésügyben a gyors és alapos tájékoztatás. Ugyancsak ezt elemezte dr. Csányi László, az ÉTK főosztályvezetője és dr. Kiss Sándor, az ÉTK lapjainak, kiadványainak főszerkesztője is.

Mint ismeretes, ennek a 25 éve fennálló intézménynek az a feladata, hogy a magyar építésügyi ágazatban dolgozókat rendszeresen tájékoztassa a hazai és külföldi építőipar és a tudományos kutatás legújabb eredményeiről. Ezzel segítik a népgazdasági feladatok megoldását, és egyben sok időt és energiát takarít meg a vállalatok szakemberei számára is. És egyáltalán: olyan ismeretekhez juttatja az iparban dolgozó szakembereket, amelyeket alig, vagy csak nehezen tudnának megszerezni. Jelenleg 69 országgal és 230 külföldi szervezettel van dokumentációs és cserkapcsolata a központnak, ezek közül pedig 153 tájékoztató- és kutatóintézet. Kérésre lefordítanak cikkeket, rendszeresen figyelnek bizonyos témákat — jelenleg 500 külföldi folyóirat és 100 ezer információs közlemény referátumát adhatják ki kérésre —, a világszínvonalat vizsgáló tanulmányokat készítik, feldolgozzák az ágazat kiemelt témáit.

Tevékenységi körük minden részletére itt lehetetlen kitérni. De már az eddig felsoroltakból is látszik: az-

ra vállalkoztak, hogy az építőipar „szolgáivá” szegődnek. Márpedig az etrajta szolgálatért köszönet járna, vagy legalábbis egy kevés figyelem. Hogy a vállalatok vegyék a fáradságot, és olykor-olykor — hát még ha ilyen szépen hívják őket! — leüljenek egy asztalhoz azokkal, akik valósággal tálcán kínálják az ismereteket nekik, amelyek saját házuk táján megtakarított pénzben, vagy tökéletesebb épületekben testesülnének meg. Mert hogy van megbeszélő — javítanivaló is — bőven, bizonyítja a néhány jelenlevő, ügyesítő példaként a hozzájárulása. A Csongrád megyei Építő Vállalat képviselője például kifejtette, jó lenne, ha a szegedi információs iroda arra is választ tudna adni — természetesen a központ közreműködésével —, hogy az ország többi hasonló vállalata hol tart bizonyos fejlesztésekben. Főlegesen önállóan tájékozódni, kutatni, amikor esetleg az ország másik csücskében már mindezen túl vannak, és eredményesen kidolgoztak egy új eljárást. Az effajta információk közvetítése is feladata lehet a központnak.

Valószínű, ilyen és ehhez hasonló észrevételei más vállalatok vezetőinek is lennének. Am a ki nem mondott szóból sem szellemi, sem anyagi gazdagság nem terem. Azért is érthetetlen a távolmaradók némasága, mert elsősorban saját magukat fosztják meg a takarékoskodás lehetőségétől.

A zivótyos meghívásnak mégiscsak eleget kellett volna tenniük.

Ch. A.